

ת"פ 55837/03/15 - מדינת ישראל נגד מחמד עאבדין, מוחמד טהה, מחמד אבו חלאווה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 55837-03-15 מדינת ישראל נ' עאבדין ואח'
תיק חיצוני: 119566/15

בפני	כבוד השופט שמואל הרבסט
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. מחמד עאבדין 2. מוחמד טהה 3. מחמד אבו חלאווה

החלטה - חילוט רכב גולף מ.ר. 87-025-35
החלטה זו מהווה המשך להחלטתי מיום 16.5.18.

המאשימה מבקשת לחלט רכב גולף מ.ר. 87-025-35, אשר לטענתה שימש לביצוע העבירות המתוארות בכתב האישום.

ראשית יובהר, כי הצדדים אינם חלוקים באשר לעובדה כי נאשמים 2 ו-3 נסעו ברכב נשוא הבקשה בעת ביצוע העבירות המתוארות בכתב האישום, כאשר הם מובילים את כלי הרכב האחרים המתוארים שם (וכך גם עולה מדבריו של נאשם 3 עצמו בחקירתו במשטרה אשר סומנה ת/2 שורות 1-9 וכן מדברי נאשם 3 בפניי בדיון ביום 16.5.18, עמוד 40 שורות 21-22).

מכאן, שהרכב נשוא הבקשה הינו חפץ אשר שימש לביצוע העבירה המתוארת בכתב האישום, ומשכך הרי שהוא בר חילוט, ככל שניתן לשייכו מבחינה קניינית לנאשם 3.

בא כוח הנאשם טען מנגד, כי בעל הרכב הינו **חאלד אבו חלאווה**, וכל חילוט ברכב זה יפגע בו באורח בלתי מידתי בשל העבודה כי הוא עצמו לא היה שותף לעבירות המתוארות בכתב האישום.

הטוען לזכות, חאלד אבו חלאווה, נחקר במשטרה ביום 3.6.15 (ת/3). בחקירתו זו הוא מצוין כי רכב הגולף נקנה על ידו מידי עומאר, אחיו של נאשם 3, אך הוא מוסיף ומצוין כי "**הרכב גולף הזה היה של מוחמד** (נאשם 3- ש.ה.)" (ת/3).

שורה 10).

בהמשך, מציין הטוען לזכות כי **"בפועל הגולף הייתה של מוחמד, הוא היה משתמש בה"** (ת/3 שורות 18-19).

לדבריו, הרכב נקנה בעבר תמורת 15,000 ₪ אשר שולמו לבעליו במזומן.

הנאשם עצמו, בחקירתו בפניי, טען כי הרכב שייך לטוען לזכות, אך הוא היה פנוי לשימוש של כל אחד מבני המשפחה **"כל אחד יכול לקחת אותו... אם עכשיו אני צריך לקחת, אני אומר לו ולוקח... מתי שהוא צריך"** - פרוטוקול הדיון מיום 16.5.18 עמוד 41 שורות 2-5).

הטוען לזכות עצמו אשר נחקר בבית המשפט טען כי רכש את הרכב תמורת 13,000 ₪ (ולא 15,000 ₪ כפי שטען בחקירתו במשטרה - ת/3), ושילם במזומן עבור רכישה זו, ובדבריו **"שילמתי במזומן, הוצאתי כסף מהבנק"** (עמוד 41 שורה 26).

עיננו הרואות, כי מחד ניצבת טענת המאשימה לפיה הנאשם 3 הוא בעליו הממשי והמהותי של הרכב, ומאידך ניצבת טענתו הקניינית של הטוען לזכות, על אף שגם בדבריו שלו רואים רמזים ברורים לכך כי נאשם 3 היה המשתמש העיקרי ברכב, ולמעשה בעליו החוקיים.

בשלב זה, נכון ראיתי להניח כי גרסאותיהם של השניים שווים במשקלם ומשכך הוריתי לטוען לזכות להמציא דף חשבון מתאים המלמד כי אכן משך 13,000 ₪ במזומן והעבירם לבעלי הרכב, ובכך קנה את זכותו הקניינית עליו.

הטוען לזכות עצמו ציין כי **"לבקשת בית המשפט אני אביא דף מהבנק"** (עמוד 41 שורות 26-27).

בהחלטתי מאותו היום (16.5.18), קבעתי כי מסמך בנקאי זה יוגש לעיוני עד ליום 1.6.18 **"וככל שלא יועבר, יהיה הדבר כאילו וויתר בעניין הצגתו והחלטה תינתן על סמך הנתונים אשר בפניי"**.

כיום, מצויים אנו ביום 18.7.18, וחלפו להם כחמישים יום מאז נדרש הטוען לזכות להציג את המסמך הבנקאי המבוקש המלמד על העברת סכום הכסף הרלוונטי אשר שימש לצורך רכישת הרכב נשוא הבקשה.

המסמך לא הועבר אלי ואף לא הועברה אלי בקשה אשר יש בה לתמוך בעניין זה, ומכאן אניח כי לא קיים מסמך שכזה.

בהינתן מצב עובדתי זה אשר בו נותרנו עם שוויון ראייתי באשר לבעלות המהותית על הרכב, אך מאידך אין מחלוקת כי הנאשם נהג ברכב ולקח אותו לשימוש ככל שחפץ בכך, הרי שאקבע כי הנאשם 3 הוא בעליו המהותי של הרכב, ועל כן מדובר בחפץ אשר שימש לביצוע עבירה, ועל פי הסמכות הנתונה לי הרי שאני מחליט לחלטו לטובת המדינה.

העתק ההחלטה יישלח לצדדים וכן לטוען לזכות.

ניתנה היום, ו' אב תשע"ח, 18 יולי 2018, בהעדר הצדדים.